

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 K 039051 12 Kž 2
Brčko, 05.02.2013. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Maide Kovačević, kao članova vijeća, uz učešće Ljiljane Lukić, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog B.P. iz B., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142., u vezi sa članom 23. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, odlučujući o žalbama Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i branioca optuženog D.D., advokata iz B., podnesenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 039051 12 K od 28.09.2012. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 05.02.2013. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Amele Mustafić, optuženog B.P. i branioca optuženog D.D., advokata iz B., donio je

P R E S U D U

I

Žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na oslobađajući dio presude odbija se kao neosnovana i u tom dijelu potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 039051 12 K od 28.09.2012. godine.

Žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, odbija se kao neosnovana.

II

Žalba branioca optuženog B.P., advokata D.D., djelimično se uvažava i prvostepena presuda preinačava u osuđujućem dijelu, tako da sada glasi:

Optuženi B.P., sin J. i majke M. , rođen ... godine u B., nastanjen u ..., B., Srbin, ..., , po zanimanju policajac, oženjen, otac troje maloljetne djece, pismen, završio Školu unutrašnjih poslova, nije služio vojsku, bez čina, ne vodi se u vojnoj evidenciji, neodlikovan, lošeg imovnog stanja, neosuđivan, protiv njega se ne vodi postupak za drugo krivično djelo

K R I V I E

ŠTO JE:

Za vrijeme ratnog stanja u Republici Bosni i Hercegovini, suprotno pravilima međunarodnog humanitarnog prava i to odredbama člana 3. stav 1. tačka a) i c) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 75. I Dopunskog protokola Ženevske konvencije o zaštiti žrtava, međunarodnih oružanih sukoba od 12. avgusta 1949. godine, u svojstvu policajca SJB B. – stražara u koncentracionom logoru „L.“, u B., učestvovao u fizičkom zlostavljanju pritvorenika i nanosio velike patnje, pa je tako

U periodu nakon 10. maja 1992. godine, u koncentracionom logoru „L.“ B., pritvoreno civilno lice S.A. tukao policijskom palicom, zadavši mu više udaraca po cijelom tijelu nanoseći mu tako velike patnje,

čime je počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, pa ga sud zbog počinjenog krivičnog djela, a uz primjenu članova 5., 33., 38., 41., 42. stav 1. tačka 2. i 43. stav 1. tačka 1. istog zakona

OSUĐUJE

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1 (JEDNE) GODINE.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud optuženog obavezuje da na ime troškova krivičnog postupka plati iznos od 461,99 KM, te da na ime paušala za rad suda plati iznos od 200,00 KM u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudne naplate.

Sud optuženog B.P. na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

OSLOBAĐA OD OPTUŽBE

DA JE:

Za vrijeme ratnog stanja u Republici Bosni i Hercegovini, suprotno pravilima međunarodnog humanitarnog prava i to odredbama člana 3. stav 1. tačka a) i c) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 75. I Dopunskog protokola Ženevske konvencije o zaštiti žrtava, međunarodnih oružanih sukoba od 12. avgusta 1949. godine, u svojstvu policajca SJB B. – stražara u koncentracionom logoru „L.“, u B., svakodnevno vršio mučenja, nečovječna postupanja, nanošenja velike patnje, povređivanje tjelesnog integriteta i zdravlja civilnog stanovništva, učestvovao u fizičkom i psihičkom zlostavljanju pritvorenika, pa da je tako

1. U vremenskom periodu nakon 20. maja 1992. godine pritvorenog civila M. I. zaustavio na dvorištu koncentracionog logora „L.“ i pitao ga ko je, odakle je i šta radi, pa kada mu je isti rekao svoju adresu, nastavio ga ispitivati za njegovog komšiju M.H., držeći mu cijelo vrijeme ispitivanja sablju na grlu, u predjelu Adamove jabučice,

2. Dana 17.06.1992. godine, prilikom iseljavanja B.P., kada su vojno sposobne muškarce nesrpske nacionalnosti smještali u autobuse radi deportacije u koncentracioni logor „L.“ B., pritvoreno civilno lice B.K., prilikom ulaska u autobus udario policijskom palicom, a nakon tog dana, u više navrata u koncentracionom logoru „L.“ B.K. udario policijskom palicom po raznim dijelovima tijela, a najviše po leđima, nanoseći mu tako velike patnje,

3. Dana 26.05.1992. godine, kada je civilno lice I.G. priveden u koncentracioni logor „L.“ B., u trenutku kada je izlazio iz vozila u kojem je bio dovezen u koncentracioni logor, istog udario drškom od pištolja u predjelu vrata, te, nakon što je I.G. ispitan, odveo ga u hangar koji je bio prazan i rekao mu da sjedi na stolici sve dok mu on ne kaže šta da radi, nakon čega se udaljio i vratio nakon pola sata, te ga odveo u hangar gdje su bila druga pritvorena lica,

4. U maju i junu 1992. godine, pritvoreno civilno lice M.H. tukao policijskom palicom po glavi od čega je H. izgubio svijest, nanoseći H. tako velike patnje,

čime bi počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Na osnovu člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud oštećenog M.I. sa imovinsko pravnim zahtjevom u cijelosti upućuje na parnični postupak.

Troškovi krivičnog postupka u odnosu na oslobađajući dio odluke padaju na teret budžetskih sredstava, a na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 039051 12 K od 28.09.2012. godine, optuženi B.P. iz B., oglašen je krivim da je radnjama opisanim u tačkama 1. do 5. izreke presude, počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142., u vezi sa članom 23. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, pa je na osnovu istog zakonskog propisa, te primjenom članova 5., 33., 38., 41., 42. stav 2. i 43. stav 1. tačka 1. Krivičnog zakona SFRJ osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 10/03, 48/04, 6/05, 14/07, 19/07, 21/07, 2/08 i 17/09) sud je optuženog obavezao da na ime troškova postupka plati iznos od 5.184,00 KM i paušal za rad suda u iznosu od 200,00 KM, u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Na osnovu člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećeni M.I. je sa imovinskopravnim zahtjevom za naknadu štete u cijelosti upućen na parnični postupak.

Istom presudom, na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, prvostepeni sud je optuženog B. P. oslobodio od optužbe da je:

Za vrijeme ratnog stanja u Republici Bosni i Hercegovini, suprotno pravilima međunarodnog humanitarnog prava i to odredbama člana 3. stav 1. tačka a) i c) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 75. I Dopunskog protokola Ženevske konvencije o zaštiti žrtava, međunarodnih oružanih sukoba od 12. avgusta 1949. godine, u svojstvu policajca SJB B. – stražara u koncentracionom logoru „L.“, u B., svakodnevno vršio mučenja, nečovječna postupanja, nanošenja velike patnje, povređivanje tjelesnog integriteta i zdravlja civilnog stanovništva, učestvovao u fizičkom i psihičkom zlostavljanju pritvorenika, pa da je tako

1. Krajem maja i početkom juna 1992. godine podstrekavao drugog NN srpskog vojnika, da isti fizički muči pritvoreno civilno lice I. L., tako što mu je NN srpski vojnik bajonetom od automatske puške sjekao čelo praveći mu na čelu veliki rez nanoseći I. L. snažan tjelesni i duševni bol i tako što je NN vojnika bodrio govoreći mu sarkastično „nemoj tako duboko“ dok se krv slivala na lice I. L., usled čega je oštećeni pretrpio fizičke i psihičke patnje, strah i povrede tjelesnog integriteta,

čime bi počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, u vezi sa članom 23. istog zakona.

Na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud je odredio da troškovi krivičnog postupka koji se odnose na oslobađajući dio presude padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv navedene presude žalbu je podnijelo Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac),

I protiv odluke kojom je optuženi B. P. oslobođen optužbe zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka, člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine,
- pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

II protiv odluke kojom je optuženi B. P. proglašen krivim zbog:

- odluke o krivičnopravnoj sankciji iz člana 300. stav (1) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

Na kraju žalbe tužilac je predložila da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine uvaži žalbu kao osnovanu i presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine preinači u pogledu odluke o oslobađanju od optužbe, tako što će optuženog oglasiti krivim i izreći kaznu u granicama propisanim zakonom, odnosno preinačiti presudu u pogledu izrečene krivičnopravne sankcije tako što će optuženom izreći strožiju kaznu ili pobijanu presudu ukinuti i odrediti održavanje pretresa.

Na navedenu žalbu tužioca, branilac optuženog D.D., advokat iz B. (u daljem tekstu branilac optuženog) podnio je odgovor u kojem smatra da je žalba neosnovana, pa je predložio da se ista kao neosnovana i odbije.

Branilac optuženog protiv prvostepene presude podnio je žalbu zbog:

- bitne povrede Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
- povrede Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i
- odluke o kazni.

Branilac je u vezi sa žalbenim osnovima predložio da ovaj sud preinači prvostepenu presudu i optuženog B.P. oslobodi od optužbe ili ukine prvostepenu presudu i predmet vrati na ponovno odlučivanje. Uz žalbu branilac je predložio ovjeren izvod zapisnika Haškog tribunala sa prevodima u predmetu optuženog S. M., a u odnosu na svjedoka I. G.

Tužilac je podnijela odgovor na žalbu branioca optuženog u kojem smatra da su žalbeni navodi neosnovani, te da je presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine pravilna i na zakonu zasnovana. Tužilac je predložila da u skladu sa članom 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, žalbu branioca optuženog odbije kao neosnovanu, uvaži žalbu Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine podnesenu protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i istu preinači u pogledu odluke o oslobađanju od optužbe, tako što će optuženog oglasiti krivim i izreći kaznu u granicama propisanim zakonom, te preinačiti presudu u pogledu izrečene krivičnopravne sankcije, tako što će optuženom izreći strožiju kaznu ili pobijanu presudu ukinuti i odrediti održavanje pretresa.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 05.02.2013. godine, tužilac je izjavila da u cijelosti ostaje kod žalbe koju su podnijeli i pri prijedlozima iz podnesene žalbe.

Branilac optuženog je izjavio da ostaje kod svih žalbenih navoda i prijedloga. Potom se branilac osvrnuo na svjedočenja A.J. i K.Lj., koji su saslušani tokom dokaznog postupka, te takođe podsjetio na dokaze na osnovu kojih je utvrđena krivica optuženog. Branilac smatra da se na osnovu provedenih dokaza nije mogla zasnovati odluka o krivici optuženog.

Optuženi B.P. je izjavio da se slaže sa onim što je rekao njegov branilac.

Tužilac i branilac optuženog su takođe izjavili da ostaju kod odgovora koje su podnijeli na podnesene žalbe.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u granicama žalbenih navoda i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine je neosnovana, dok je žalba branioca optuženog djelimično osnovana.

Razmatrajući žalbu tužioca, kao i žalbene osnove zbog kojih je ista podnesena, ovaj sud je zaključio da su žalbeni prigovori neosnovani, jer pobijana odluka ne sadrži povrede i nedostatke na koje se žalbom ukazuje.

Neosnovan je i neargumentovan žalbeni prigovor tužioca na oslobađajući dio odluke kojim je optuženi oslobođen radnji opisanim pod tačkom 6. optužnice, a kojim se tvrdi da sud u tom dijelu odluke nije dao razloge o odlučnim činjenicama za donošenje pobijane odluke, odnosno da su razlozi međusobno protivrječni. Ista konstatacija ovog suda je i u pogledu žalbenog prigovora na navedeni oslobađajući dio presude kojim se na neargumentovan način želi dovesti u pitanje pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja.

Kao što proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, prvostepeni sud je ukazao na dokaze provedene tokom dokaznog postupka, na prijedlog tužioca kao i na prijedlog odbrane optuženog. Potom je sud ukazao na osnovu kojih dokaza je stekao uvjerenje da je optuženi počinio krivično djelo u vrijeme i na način opisan pod tačkama 1. do 5. izreke presude i o tome dao svoje obrazloženje.

Tako je prvostepeni sud i u pogledu oslobađajućeg dijela presude, a isti se odnosi na oštećenog I.L., ukazao na osnovu kojih dokaza je stekao uvjerenje da nije dokazano da je optuženi počinio navedene radnje i na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oslobodio ga od optužbe, jer po mišljenju prvostepenog suda nije dokazano da je optuženi počinio radnje za koje je tom tačkom optužnice optužen. O takvom svom uvjerenju sud je na strani devetoj dao argumentovane i uvjerljive razloge koje u potpunosti prihvata i ovaj sud, a koji u potpunosti opravdavaju primjenu odredbe člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao osnova da se optuženi oslobodi ako nije dokazano da je počinio krivično djelo za koje se optužuje. U tom pravcu prvostepeni sud je prihvatio iskaz oštećenog I.L., koji smatra da mu je optuženi navedene prilike pomogao, odnosno spasao tako što mu je rekao da se skloni u hangar među ostale pritvorenike, jer će ga taj vojnik, koji ga je prethodno mučio dok optuženi nije naišao, ubiti. Navedeni zaključak prvostepenog suda potvrdio je i svjedok M.B., čiji je iskaz sud u cijelosti prihvatio kao istinit. Svjedok je potvrdio da je optuženi spriječio te vojnike da dalje maltretiraju i zlostavljaju I.L. Upravo na osnovu iskaza navedenih svjedoka sud je, nasuprot tvrdnji tužioca, zaključio da nema dokaza da je optuženi počinio navedenu protivpravnu radnju, te ga je u tom dijelu s razlogom oslobodio. Ovaj sud smatra da razlozi koje je prvostepeni sud u tom pravcu dao, nisu međusobno ni protivrječni, ni nelogični, nego da su isti rezultat pravilne ocjene iskaza navedenih svjedoka, koje je sud prihvatio.

Nema mjesta ni žalbenom prigovoru tužioca da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Činjenično stanje do kojeg je došao prvostepeni sud u pogledu oslobađajućeg dijela odluke, rezultat je od strane prvostepenog suda pažljive i savjesne ocjene dokaza, koji su provedeni na okolnosti događaja i radnji za koje je optuženi oslobođen. Na osnovu iskaza svjedoka I.L. i M.B. sud je izveo pravilan zaključak da nije dokazano da je optuženi počinio navedene krivične radnje, te ga je za iste u skladu sa tim svojim utvrđenjem i oslobodio od optužbe. S tim u vezi, prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice na osnovu kojih je i izveo pravilan zaključak i donio odluku da optuženog za tu tačku optužnice oslobodi od optužbe, jer nije dokazano da je navedene radnje počinio.

Tužilac se u žalbi poziva i na nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, koje u smislu člana 299. (pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje) stavom drugim Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine postoji i kad na to ukazuju nove činjenice ili novi dokazi. Iako se poziva na navedeni žalbeni osnov tužilac ne ukazuje koje su to nove činjenice ili novi dokazi, na osnovu kojih bi se moglo zaključiti da je činjenično stanje u konkretnom slučaju nepotpuno utvrđeno. Za razliku od prvostepenog suda, tužilac na sasvim drugačiji, a po ocjeni ovog suda i nepravilan način tumači iskaz i I.L., a i M.B. Tužilac smatra da je irelevantan zaključak svjedoka da je optuženi pomogao oštećenom I. L., te da M.B. nije čuo o čemu su optuženi i taj nepoznati vojnik, koji je zlostavljao I.L., razgovarali. Međutim, nameće se jedno logično pitanje, ko to bolje zna da li mu je optuženi pomogao, od samog oštećenog. I svjedok M.B. je vidio da optuženi sa nepoznatim vojnikom nešto polemiše i raspravlja, te da je nakon toga taj nepoznati vojnik koji je mučio L. otišao. Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud i u tom pravcu pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, na osnovu čega je donio i pravilan zaključak kada je optuženog u tom dijelu optužnice, za tu navedenu radnju, oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je tu radnju podstrekavanja preduzeo, a kako mu se to optužnicom stavljalo na teret.

Žalba Tužilaštva, kojom se osporava odluka o krivičnopravnoj sankciji, nije osnovana imajući u vidu da je prvostepena presuda u osuđujućem dijelu preinačena i izrečena druga kazna zatvora, za koju je ovaj sud dao razloge.

Kao što je u naprijed navedenom dijelu ove odluke navedeno i odlučeno, žalba branioca optuženog je djelimično osnovana, pa ju je sud djelimično uvažio i odlučio kao u izreci iz sledećih razloga:

Branilac optuženog prigovara da je prvostepeni sud krivicu optuženog utvrdio samo na osnovu iskaza oštećenih, te da su ti iskazi morali biti potkrijepljeni materijalnim i subjektivnim dokazima. Razmatrajući navedenu žalbenu tvrdnju branioca, ovaj sud zaključuje da je navedeni prigovor djelimično osnovan i da se to odnosi na radnje opisane pod tačkama 1., 2., 4. i 5. izreke prvostepene presude, za koje je prvostepeni sud zaključio da su počinjene od strane optuženog. I po ocjeni ovog suda dokazi koje je tužilac izveo u cilju dokazivanja navoda iz navedenih tačaka izreke prvostepene presude, po ocjeni ovog suda, nisu bili dovoljni da bi se van razumne sumnje moglo zaključiti da je optuženi preduzeo navedene radnje, odnosno na navedeni način kršio IV Ženevsku konvenciju o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine iz člana 3. stav 1. tačka a. i člana c. i člana 75. I Dopunskog protokola Ženevske konvencije o zaštiti žrtava,

međunarodnih oružanih sukoba od 12. avgusta 1949. godine, a koje ponašanje bi za posledicu imalo ostvarena obilježja bića krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Činjenično utvrđenje radnji opisanih pod tačkom 1. izreke prvostepene presude koje se odnosi na oštećenog M.I. sud zasniva na iskazu navedenog svjedoka oštećenog kojem je poklonio vjeru, smatrajući takav iskaz objektivnim, jer je oštećeni naveo da mu je optuženi držao sablju pod vratom, a da oštećeni istovremeno nije izjavio da ga je optuženi istom posjekao. Ovaj sud smatra da je izostala detaljnija i sveobuhvatnija analiza iskaza navedenog svjedoka. Svjedok je između ostalog izjavio da je optuženi P. nosio sablju, te da je istom nekada prozivao zatvorenike iz hangara. Međutim, ta činjenica nije potvrđena ni kroz jedan izvedeni dokaz, iako su saslušavani svjedoci na okolnosti iz drugih tačaka optužnice, te su izjavili da su viđali P., ali niko od saslušanih svjedoka nije izjavio da ga je vidio sa sabljom. Navedeno mjesto, gdje je po kazivanju oštećenog P. njega zaustavio, moglo se vidjeti i iz hangara i da su to, po njegovom povratku u hangar, tada zatvoreni građani komentarisali i ovako i onako. Tu činjenicu nije potvrdio ni jedan svjedok, odnosno na iste okolnosti nije saslušan ni jedan svjedok, iako je prema kazivanju samog oštećenog to viđeno od strane tada zatvorenih građana, budući da su isti i komentarisali tu situaciju. Oštećeni je takođe izjavio da je prepoznao P. na slici, ali kao dokaz nije uveden zapisnik o prepoznavanju, niti bilo koji pisani dokument sačinjen na okolnosti prepoznavanja optuženog od strane oštećenog. Razmatrajući iskaz navedenog svjedoka i onoga što je isti izjavio, ovaj sud smatra da nije bilo dovoljno dokazne građe da se van razumne sumnje, kao standarda dokazivanja, zaključi da je optuženi preduzeo navedenu radnju u vrijeme i na način kako je to opisano pod tačkom 1. izreke pobijane presude.

Što se tiče radnji navedenih pod tačkom 2. i 5. izreke prvostepene presude, a koje radnje se odnose na oštećenog B.K. i oštećenog M.H., koji su u međuvremenu umrli, njihovi iskazi koje su dali Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine pročitani su na osnovu člana 273. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (izuzeci od neposredno sprovođenja dokaza). Navedena zakonska odredba omogućava da se iskazi dati u istrazi mogu pročitati i koristiti kao dokaz na glavnom pretresu samo u slučaju ako su ispitana lica umrla, što je situacija u konkretnom slučaju, duševno oboljela, ili se ne mogu pronaći, ili je njihov dolazak pred sud nemoguć, ili je znatno otežan iz važnih razloga. Budući da je nespornim učinjeno da je oštećeni B.K. umro, što proizilazi iz Izvoda iz matične knjige umrlih, njegov iskaz od 04.07.2005. godine, kao i iskaz umrlog svjedoka M.H. od 07.07.2009. godine, pročitani su. U takvoj situaciji, kada je iskaz oštećenih na glavnom pretresu pročitao, odluka o krivici optuženog ne može se zasnovati samo na pročitanoj iskazu tih svjedoka. Član 6. stav 3. tačka d. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda zahtijeva da svi dokazi treba da budu izvedeni u prisustvu optuženog, kako bi se omogućila realizacija prava optuženog da ispituje svjedoke optužbe. Korištenje izjava navedenih svjedoka nije nezakonito, budući da je takva mogućnost predviđena odredbom člana 273. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ali se odluka o krivici ne može zasnovati isključivo na pročitanoj iskazu oštećenih koje optuženi nije mogao unakrsno ispitati.

U pogledu tačke 5. izreke pobijane presude koja se odnosi na oštećenog M.H., činjenično utvrđenje zasniva se isključivo na pročitanoj iskazu oštećenog M.H., pa u

skladu sa naprijed navedenim, takav iskaz nije mogao biti osnov za utvrđivanje krivice optuženog.

U cilju činjeničnog utvrđenja iz tačke 2. izreke pobijane presude, koje radnje se odnose na oštećenog B.K., pored pročitano g iskaza oštećenog, a koji dokaz je korišten i prihvaćen od strane prvostepenog suda, tužilac je saslušao svjedoke Š.H., S.D., S.T., S.I. i M.M. Međutim, navedeni svjedoci kroz svoje iskaze nisu potvrdili navode radnji opisanih pod tačkom 2. izreke pobijane presude, odnosno nisu potvrdili da su te radnje preduzete od strane optuženog. Svjedok Š.H. je potvrdio da je navedene prilike bio u logoru „L.“ i da je vidio B. kojeg poznaje od ranije i da je imao povrede na licu i glavi. Svjedok je izjavio da ne zna ko mu je te povrede nanio, te da nije čuo za P. da je on lično nekoga udario ili fizički maltretirao. Svjedok S.T. je potvrdio da je u navedeno vrijeme vidio B. K. sa masnicama i ožiljkom na licu, te da te povrede nisu bile friške i ne zna ko mu je iste nanio, te da ne zna za P. da je nekoga maltretirao, jer to nije vidio. S. D. je također potvrdio da je u to vrijeme vidio B. u logoru „L.“, da mu je vidio modricu ispod oka, te da mu B. nije rekao ko mu je iste nanio, ni tada, ni poslije boravka u „L.“ kada su razmijenjeni, iako su zajedno poslije toga bili na ratištu. Takođe je potvrdio da nije čuo da je optuženi P. nekoga tukao u logoru „L.“. Ni svjedoci S.I. i M.M. nisu potvrdili navode iz tačke 2. izreke pobijane odluke.

Sud bi podsjetio da je oštećeni B.K. izjavio da je od udaraca imao šare po leđima. Prema tome, povrede koje su na njegovom licu vidjeli naprijed navedeni svjedoci, ne mogu se dovesti u vezu sa povredama na koje je ukazao oštećeni B.K. Takođe, treba imati u vidu da su oštećeni B.K. u svom iskazu od 04.07.2005. godine, kao i oštećeni M.H. u svom iskazu od 07.07.2009. godine svoje iskaze dali uopšteno na okolnosti krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stava 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, a ne isključivo u odnosu na njihova saznanja vezana za optuženog B.P. S tim u vezi, ovaj sud zaključuje da izvedenim dokazima nisu potvrđeni navodi tačke 2. optužnice i da nije izvršena ocjena dokaza pojedinačno i u uzajamnoj vezi kako to propisuje član 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Činjenično utvrđenje iz tačke 4. pobijane presude koje se odnosi na oštećenog I.G., prvostepeni sud je zasnovao na iskazu svjedoka I.G., kao i posrednog svjedoka F.G., kojem je I.G. amidža i kojem je I. pričao o događajima u logoru „L.“. Iskaz svjedoka I.G., kao i F.G. prvostepeni sud je prihvatio, a o čemu govori na stranama petoj, zadnji pasus i strani šestoj, prvi pasus obrazloženja odluke. Tokom unakrsnog ispitivanja odbrana je pokušavala da dovede u pitanje autentičnost i pouzdanost onoga o čemu je svjedočio I.G., koji tvrdi da ga je navedene prilike u „L.“ optuženi udario pištoljem u dijelu između leđa i vrata, pa je u tom pravcu odbrana dostavila izvode sa svjedočenja pred Međunarodnim krivičnim sudom za bivšu Jugoslaviju (Haški tribunal) u postupku protiv optuženog S.M., tokom kojeg je saslušan i svjedok I.G. U navedenom transkriptu, u dijelu gdje je svjedočio svjedok I.G., isti nije izjavio da ga je optuženi udario kao što je to izjavio na glavnom pretresu. Prvostepeni sud navedeni dokaz nije prihvatio, jer isti nije priložen u originalu ili u ovjerenoj kopiji, kako to nalaže odredba Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Odbrana je uz žalbu priložila i ovjeren prepis navedenog dokumenta sa prevodom od ovlašćenog sudskog tumača, iz kojeg proizilazi da navodi iz transkripta, koje je odbrana dostavljala i koristila tokom saslušanja navedenog svjedoka, odgovaraju istini. Iz navedenog transkripta proizilazi da optuženi nije navedene prilike u logoru „L.“

udario oštećenog pištoljem, pa njegov iskaz sa glavnog pretresa ovaj sud nije prihvatio, budući da je u suprotnosti sa onim što je govorio tokom postupka u toku procesa protiv S.M. Izjava je dostavljena u pouzdanom i relevantnom dokumentu koji je na traženje odbrane, odnosno branioca optuženog D.D., dostavila sudska služba iz Uprave suda i Odjeljenja za usluge podrške Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju, a navedeni dokument se nalazi u spisu. Budući da je na argumentovan način doveden u pitanje kredibilitet navedenog svjedoka, te da je navedenim relevantnim dokumentom, svjedok diskreditovan, ne može se prihvatiti svjedočenje koje je tokom glavnog pretresa svjedok G. dao, niti se na istom moglo zasnovati činjenično utvrđenje da je optuženi oštećenog u logoru „L.“, kako je to opisano, udario drškom pištolja u predjelu vrata.

Zakon o ustupanju predmeta od strane Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju Tužilaštvu Bosne i Hercegovine i korištenje dokaza pribavljenih od Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju u postupcima pred sudovima u Bosni i Hercegovini, član 3. stav 1. omogućava da se dokazi pribavljeni u skladu sa Statutom i Pravilnikom o postupku i dokazima Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju mogu koristiti u postupcima pred sudovima u Bosni i Hercegovini. Na navedenu zakonsku odredbu ovaj sud ukazuje iz razloga što primjena iste omogućava korišćenje dokaza koji su korišteni pred Međunarodnim krivičnim sudom u Hagu, pa s tim u vezi je korišten i iskaz koji je svjedok I.G. dao pred navedenim sudom u postupku optuženog S.M.

U vezi sa naprijed iznesenim stavom, ovaj sud smatra za potrebnim da istakne, a u vezi standarda dokazivanja, da sve činjenice koje ukazuju na optuženog kao izvršioca krivičnog djela, te činjenice koje čine element krivičnog djela, moraju biti dokazane van razumne sumnje, kao utvrđenog standarda, odnosno stepena dokazanosti krivice optuženog. Navedeni standard dokazivanja nalaže da se optuženi može oglasiti krivim ukoliko se dokažu van razumne sumnje sve radnje koje se optuženom stavljaju na teret, kao i elementi navedenog krivičnog djela, te sve činjenice koje su neophodne za donošenje osuđujuće presude. Svaka sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje djela, od kojih zavisi primjena neke odredbe Krivičnog zakona, kao i sumnja u postojanje činjenica koje terete optuženog mora biti riješena u korist optuženog u skladu sa principom *in dubio pro reo*, kako je to propisano članom 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Dokazni standard nivoa van razumne sumnje nalaže tužiocu da dokaže sve činjenice do najvišeg stepena vjerovatnoće da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti, te da ne postoji ni jedan drugi dokaz, ni činjenica, koji bi vodili ka drugom zaključku u pogledu krivice optuženog. Odluka o krivici optuženog na osnovu provedenih dokaza, mora da bude jedini mogući razumni i objektivni zaključak.

Prilikom donošenja pobijane presude, prvostepeni sud se uglavnom oslanjao na iskaze oštećenih, o čemu je u toku obrazlaganja ove odluke bilo riječi, pa je ovaj sud zaključio da tokom dokaznog postupka procesna građa i dokazni materijal nisu kako po kvalitetu, a ni po kvantitetu omogućavali donošenje zaključka u pogledu krivice optuženog van razumne sumnje. Ovaj sud je, uvažavajući prigovore odbrane optuženog, za koje je utvrdio da su osnovani za tačke 1., 2., 4. i 5. prvostepene odluke, utvrdio da radnje koje terete optuženog nisu na pouzdan način dokazane, te ga je za te radnje oslobodio od optužbe, a optuženog oglasio krivim za radnju opisanu u izreci, koja je prvobitno bila opisana u tački 3. pobijane presude koje se odnose na oštećenog S.A.

Kao što proizilazi iz izreke ove odluke, sud je našao za utvrđenim da je optuženi u vrijeme i na način kako je opisano u izreci fizički zlostavljao oštećeno civilno lice S.A., nanoseći mu velike patnje. Na strani petoj prvostepene odluke, sud je dao obrazloženje na osnovu kojih dokaza je utvrdio da je optuženi fizički zlostavljao oštećenog S.A. udarajući ga gumenom palicom. Sud prihvata iskaz navedenog svjedoka, koji je i od ranije vizuelno poznavao optuženog B. P. Iako se i u ovoj situaciji radi o iskazu oštećenog, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pravilno postupio, bez obzira što se u pogledu toga nisu mogli izvesti neki drugi dokazi, imajući u vidu cjelokupan iskaz oštećenog, za isti se moglo zaključiti da je objektivan. Takođe treba imati u vidu da svjedok tokom unakrsnog ispitivanja nije ni diskreditovan, niti je njegov kredibilitet doveden u pitanje, pa je takav iskaz mogao biti i prihvaćen i poslužiti kao potpuno pouzdan i relevantan dokaz da bi se za tu radnju utvrdila krivica optuženog B.P. Radnjama koje je optuženi preduzeo prema oštećenom na način da ga je tukao policijskom palicom zadavši mu više udaraca po tijelu, optuženi je oštećenom nanosio velike patnje i učestvovao u fizičkom zlostavljanju oštećenog i upravo te radnje predstavljaju jednu od alternativno propisanih radnji iz člana 142. Krivičnog zakona SFRJ kojima se vrši povreda međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba koje štiti civilnu kategoriju lica, a u koju je spadao i oštećeni S.A.

Prigovore koje je odbrana optuženog uložila u pogledu validnosti izvedenih dokaza sud je, kao što proizilazi, djelimično prihvatio, dok to nije učinio za radnje opisane u izreci odluke za koje je optuženog oglasio krivim i osudio na kaznu kao u izreci ove odluke.

Krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. Krivičnog zakona SFRJ spada u krivična djela sa blanketnom dispozicijom, jer upućuje na povredu pravila međunarodnog prava, pa tako odredba člana 142. počinje „Ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije...“, a potom navode alternativno određene radnje kojima se može izvršiti navedeno krivično djelo. Krivično djelo iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona SFRJ, za koje je optuženi oglašen krivim, čini ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije naredi ili izvrši jednu ili više alternativno propisanih, raznovrsnih ili mnogobrojnih djelatnosti usmjerenih protiv civilnog stanovništva, te se te radnje pojavljuju kao kršenje Međunarodnog humanitarnog prava iz člana 3. stav 1. tačka a. i c. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 75. I Dopunskog protokola Ženevske konvencije o zaštiti žrtava, međunarodnih oružanih sukoba od 12. avgusta 1949. godine. Kao što proizilazi iz opisa krivičnog djela, kao bitni elementi su postojanje rata, oružanog sukoba ili okupacije, uz alternativno određene radnje od kojih je za postojanje krivičnog djela neophodno preduzeti najmanje jednu, a koje su posledice kršenja Međunarodnog humanitarnog prava koje štiti građanska i civilna lica, kako je i navedeno. Iz činjeničnog utvrđenja proizilazi da je krivično djelo izvršeno prema civilnom stanovniku, odnosno građaninu koji nije bio vojno angažovan kao pripadnik suprotstavljene strane. Postojanje oružanog sukoba ili ratnog stanja kao bitnog obilježja krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. Krivičnog zakona SFRJ, koji uvijek mora biti utvrđen, za vrijeme izvršenja krivičnog djela u Bosni i Hercegovini, odnosno u B., učinjeno je nespornim tokom dokaznog postupka. Nizom sudskih odluka, kako pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. godine (Međunarodni sud u Hagu), tako i pred sudovima Bosne i Hercegovine,

učinjeno je nespornom činjenicom da je u inkriminisano vrijeme u Bosni i Hercegovini postojao oružani sukob.

Po ocjeni prvostepenog suda, a što prihvata i ovaj sud, oštećeni S. A. je u vrijeme navedenog događaja bio civilno lice, vojno neorganizovano, kojeg kao takvog štite i navedene Ženevske konvencije koje štite građanska lica za vrijeme oružanog sukoba. Takođe je nesporno utvrđeno da je optuženi bio pripadnik organizovane jedinice, to jest pripadnik Stanice javne bezbjednosti B. O svemu tome prvostepeni sud je dao obrazloženje na strani sedmoj i osmoj pobijane odluke.

Predmet razmatranja prvostepenog suda bio je i umišljaj optuženog, kao njegov psihički odnos prema izvršenom krivičnom djelu, a o čemu prvostepeni sud govori na strani osmoj obrazloženja. Pravilno je zaključio prvostepeni sud da je optuženi krivično djelo počinio sa direktnim umišljajem, jer je bio svjestan svoga djela, a isto je rezultat njegovog htijenja i volje. U pogledu uračunljivosti optuženog u vrijeme izvršenja krivičnog djela saslušan je vještak psihijatrijske struke P.G., koji je utvrdio da nije našao elemenata koji kod optuženog ukazuju na postojanje trajne ili privremene psihičke bolesti ili prolazne duševne poremećenosti, niti je našao znakove postojanja poremećaja ličnosti, a nije zavisao ni od alkohola ni od drugih psihoaktivnih supstanci po toksikomanskom tipu, a što sve ukazuje da je optuženi bio potpuno uračunljiv prilikom izvršenja navedenog krivičnog djela.

Ovaj sud smatra da je i prvostepeni sud u pogledu radnji opisanih u izreci ove odluke, a koje se odnose na oštećenog S.A., pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, te pravilno primijenio odredbe krivičnog zakona, prihvatajući pravnu kvalifikaciju krivičnog djela koje se optužnicom stavlja na teret optuženom. Optuženi je na način opisan u izreci ove odluke počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, te je za isto i oglašen krivim. Provedenim dokazima utvrđeno je postojanje oružanog sukoba na teritoriji B. u inkriminisano vrijeme, oštećeni S. A. je bio civil, vojno neorganizovan, koja lica su za vrijeme oružanog sukoba zaštićena Međunarodnim humanitarnim pravom, optuženi je bio pripadnik organizovane jedinice, te da postoji uzročna veza između preduzetih radnji optuženog, postojanja oružanog sukoba i oštećenog civila, u čijem je fizičkom zlostavljanju optuženi učestvovao.

Što se tiče drugih žalbenih osnova u vidu povrede Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i povrede Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na koje se poziva branilac optuženog, te istima želi dovesti u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude, su po ocjeni ovog suda neosnovani. Branilac ne navodi u čemu bi se sastojale naprijed navedene povrede Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a povrede istih smatra posledicom pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Sud je u naprijed navedenom dijelu ukazao u kojem je dijelu osnovan žalbeni prigovor branioca optuženog, te uvažavajući taj žalbeni prigovor preinačio je prvostepenu presudu u osuđujućem dijelu, te optuženog za radnje opisane u izreci oglasio krivim i osudio kao u izreci presude, a za ostale radnje oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je iste počinio.

Prilikom odmjeravanja vrste i visine kazne optuženom i prvostepeni sud, a i ovaj sud je, u smislu člana 41. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ (opšta pravila o odmjeravanju kazne), vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti). Uvažavajući sve olakšavajuće okolnosti, da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio mlađe životne dobi, da je otac troje maloljetne djece, da nije osuđivan, da je navedene prilike pomagao drugim licima, kao i materijalne prilike u kojima živi, uz odsustvo otežavajućih okolnosti koje ovaj sud nije našao, sud je u smislu člana 42. stav 1. tačka 2. Krivičnog zakona SFRJ (ublažavanje kazne) u njihovoj ukupnosti cijenio kao naročito olakšavajuće, jer ukazuju da se i sa ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja. S tim u vezi, primjenom člana 43. stav 1. tačka 1. takođe Krivičnog zakona SFRJ, optuženom je ublažio kaznu po visini i istu izrekao ispod granice koja je zakonom propisana, pa je optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Svim utvrđenim olakšavajućim okolnostima koje je utvrdio na strani optuženog, sud je dao adekvatan značaj, a što je manifestovano kroz ublažavanje kazne i izricanje iste ispod zakonom propisanog minimuma, jer je za krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim propisano da će se izvršilac kazniti kaznom zatvora od najmanje 5 (pet) godina. Ovaj sud smatra da će se upravo izrečenom kaznom zatvora postići svrha kažnjavanja propisana članom 33. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kako sa aspekta generalne, tako i sa aspekta specijalne prevencije.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sud je optuženog obavezao da na ime troškova krivičnog postupka plati iznos od 461,99 KM, te da na ime paušala za rad suda plati iznos od 200,00 KM u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudne naplate. Troškove je bilo nužno smanjiti u odnosu na iste koji su utvrđeni prvostepenom presudom, jer je utvrđeno da je optuženi počinio radnju navedenu u izreci ove odluke, a ne i radnje iz tačke 1., 2., 4. i 5. prvostepene presude, pa je s tim u vezi bilo nužno i umanjiti troškove koji su nastali u vezi navedenih radnji, a za koje nije dokazano da je optuženi počinio.

Imajući u vidu naprijed navedeno, sud je odlučio kao u izreci presude, a na osnovu člana 314. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić